

ÖZLEM SÜRÜCÜ
MADALYONUN
İKİ YÜZÜ:
ZAMANIN GÖZÜ

ulysses
yayınlari

ÖZLEM SÜRÜCÜ KİMDİR?

Mistik öğeler, sembolizm, mitoloji ve insan ruhunun derinliklerini harmanlamak üzere hikâyeler kaleme alan bir yazardır. Uzun yıllar astroloji, reenkarnasyon, kadim uygarlıklar, ezoterik bilgiler ve bilinçaltı üzerine araştırmalar yapmış; bu birikimlerini romanında özgün bir evren yaratmak için kullanmıştır.

“Madalyonun İki Yüzü: Zamanın Gözü” adlı ilk romanı ile okuru ışık ve karanlık arasındaki kadim mücadelenin ortasına, farklı zamanlarda ve boyutlarda süren bir yolculuğa davet ediyor. Eserinde hem bireysel dönüşümün hem de evrensel dengenin hikâyesini anlatırken karakterlerini derin duygular ve sembollerle örüyor.

İzmir’de yaşayan astrolog-yazar, insan ruhunun karanlık ve aydınlık yönlerini keşfetmeyi bir tutku olarak görüyor; yazmayı ise bu keşfin en güçlü yolu sayıyor. Çok yakında başka bir hikâye ile yeniden okurlarının karşısında olacak.

**19 ° GÜNEŞİME
VE
33. YAŞ DÖNGÜME
ADİYORUM...**

KAZA GÜNÜ

AETHERİON KASABASI

Ekim, 6

Sonbaharın nemli havası ince ince yağan yağmurla birleşerek yeryüzünü gri bir örtüyle kaplamıştı. Gökyüzü ağır bulutlarla yüklüdü; ormanın kenarını sarıp sarmalayan sis, bir hayalet gibi yola yayılıyordu. Yağmurun melankolik ritmi ve sisin gizemli dansı Leon'un iç dünyasına eşlik ediyordu. Denize bakan ıssız yolda, sisin içinde Leon'un arabasının farları zorlukla yolunu buluyordu. Gözleri uzun yolculuğun yorgunluğunu taşıyordu, zihni ise başka düşüncelere dalmıştı.

Aynı anda, Eleanor, yolun kenarında, yağmurun altında adımlarını sürüklüyordu. Her adımını ağır ve düşünceliydi; sanki her biri derin düşüncelerinin bir göstergesiydi. Eleanor, kendi dünyasına dalmış, etrafındaki her şeyden habersiz bir hâlde ilerliyordu. Hızlanmaya başlayan yağmurla birlikte düşünceleri de üzerine yağıyordu.

Sisin içinden bir silüet belirdi. Leon'un gözleri büyüdü. Frene asıldı ancak tekerlekler kaydı. Araba savruldu. Zaman yavaşladı, saniyeler uzadı. Her şey sanki ağır çekimdeydi. Leon'un kalbi boğazında atıyordu. Direksiyonu kırdı, araba yalpalandı. Bir darbe sesi yankılandı. Genç kız savrulup yere düştüğünde Leon'un arabası nihayet durdu.

Sessizlik...

Yalnızca yağmurun sesi kalmıştı.

Leon, âdeta zamanın dışında, bir şoka girmiş gibi dehşet içinde arabasından fırlayıp kızın yanına koştu. Onu yerde hareketsiz yatarken gördüğünde suçluluk ve panik tüm bedenini sardı. Ne yapacağını bilemeden birkaç saniye donup kaldı. Kalbi göğsünde çırpınıırken zihni bomboştı. Sonunda kendine gelip kızın başını nazikçe kaldırdı. Titreyen elleriyle ilk yardım yapmaya çalıştı. Ancak her çabası içindeki korku ile daha da büyüyordu.

Kızın kalbi durmuştu, nabız yoktu. Leon'un kalbi endişeyle çarpıyordu. Eli cebine gitti, titreyen parmaklarıyla ekranı açtı. Parmakları tuşları zor buluyor, panik nefesini kesiyordu.

“Alo! Bir kaza oldu. Bir kadın... Nefes almıyor... Burası... otoyol. Kasabaya girişteyim; sol tarafımda deniz var, sağda ormanlık alan... Tam önümde kasabanın ışıkları görünüyor! Lütfen çabuk olun!” diye bağırdı.

Telefonu kapatıp kıza geri döndü. Bir an durdu, derin bir nefes aldı ve ellerini göğsüne yerleştirdi. Kalp masajına başladı. Parmakları soğuk ve hareketsiz bedeninin üzerinde ilerledikçe içindeki çaresizlik iliklerine kadar işliyordu.

“Lütfen...” diye fısıldadı. “Dayan...”

Ancak olmuyordu. Geri dönmüyordu...

Leon, titreyen ellerini yumruk yapıp alınına bastırdı. Nefesi kesilmişti. Gözleri boşluğa dikiliydi. Ama pes edemezdi. Ne kadar süre geçti bilmiyordu. Zaman onun için ağır çekimde ilerliyordu. Göğsüne bastırılan elleri yorulmuş, nefesi düzensizleşmişti.

Yağmur yavaşlamıştı. Damlalar seyrekleşiyor, havadaki nem ağır bir kasvet gibi çöküyordu.

Uzaktan gelen siren sesleri duyuldu. İlk başta uzak, belli belirsizdi. Ancak ses giderek yükseliyor, gecenin sessizliğini yırtan keskin bir çığlık gibi yaklaşıyordu. Leon hâlâ genç kızın baş ucunda diz çökmüş hâldeydi; gözlerini ondan ayıramıyor-

du. Elleri hâlâ kızın göğsündeydi, kalp masajının ritmi avuçlarına kazınmıştı.

Siren sesi yaklaşırken Leon'un nefesi düzensizleşti. Ambulans farlarının ışığı sisin kalın perdesini delip geçtiğinde, içindeki korku bir anlığına umutla yer değiştirdi. Kız hâlâ kıpırtısızdı.

Hareketsiz hâldeyken göz kapakları hafifçe titredi. Önce belli belirsiz, ardından zayıf bir kıpırtı... Kız gözlerini açtı. Ormanda gizlenen yosunlu kayaların serin tonunu andıran gözleri soluk ve dalgın görünüyordu. Nefesi düzensizdi; gözleri aniden Leon'un yüzüyle karşılaştı.

Yağmurdan sıyrılsıklam olmuş kıyafetleri tenine yapışmıştı, titrek bir his bırakıyordu. Nefes almakta zorlanırken başını hafifçe kaldırdı ve Leon'un korku dolu gözleriyle buluştu.

İkisi de konuşmadı. Kızın bakışlarında hem şaşkınlık hem de korku vardı; Leon'un gözlerinde ise pişmanlık ve derin bir endişe...

Sözcüklerin yetersiz kaldığı bu anlarda, ikisinin de kulaklarında yalnızca yağmurun sesi yankılanıyordu.

Korktuğu her hâlden belli olan bu adam, titreyen sesiyle fisıldadı:

“İyisin, korkma, yardım yolda.”

Sesi neredeyse duyulmazdı, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Gözlerini kızın yüzünden ayıramıyordu. Onun zayıf nefes alışını izlerken içinde bir umut filizleniyordu.

Göz kapaklarını aralık tutmakta zorlanıyor, gözleri bulanık bakışlarla Leon'a kilitleniyordu. Dudakları kısacık aralandı ancak bir şey söyleyemedi ve gözleri kapandı.

Birkaç dakika içinde ambulans geldiğinde Leon doğrulup yardım ekibine seslendi.

“Burada! Burada!” diye bağırdı, sesi çatalı ve boğuk çıktı.

İki sağlık görevlisi hızla yanına koştu. Biri çantasından defibrilatörü çıkarırken diğeri nabzını kontrol etti. Leon'un kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Adam başını hafifçe salladı.

“Nabız çok zayıf ama var,” dedi.

Leon yorgun bir nefes verdi. Gözleri hafifçe sulandı.

“İyi olacak mı?” diye sordu, sesi neredeyse bir fisiltıydı.

“Henüz bilmiyoruz. Ama zamanında müdahale etmişsiniz,” dedi sağlık görevlisi.

Kısa süre içinde kızın hareketsiz bedeni sedyeye alındı ve ambulansa yerleştirildi. Kapılar kapanmadan önce Leon’un gözleri bir kez daha kıza kaydı. Yağmur damlaları, kızın solgun yüzünde küçük izler bırakıyordu.

Ambulans acil servise vardığında sağlık çalışanları Eleanor’u hızla acil müdahale odasına taşıdılar. Acil servis ekibi hemen işe koyuldu. Vital bulgular kontrol edildi, monitörlere bağlandı ve gerekli tedavi başlatıldı.

Leon, acil servisin kapısında endişeyle bekliyordu. İçinde büyüyen suçluluk ve endişe duygusuyla kıvranıyordu. Derin bir nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı. Kaza anı ve sonrasında yaşanan olaylar zihninde tekrar tekrar canlanıyordu. O anlarda yaşadığı çaresizlik, şimdi yerini karışık duygulara bırakmıştı. Bir yandan iyileşmesini dilerken diğer yandan onunla nasıl yüzleşeceğini bilemiyordu.

Kendi içinde boğuştuğu bu duygu fırtınası, zamanın nasıl geçtiğini fark edememesine neden oldu. Koridordaki ayak sesleri, kapısının menteşelerini titretecek kadar sertti; yerinden sökülecekmiş gibi hissettiriyordu. Tek dileği, kapıdan gelecek iyi bir haberdi.

Bir süre sonra acil servis doktoru yanına geldi. “Durumu stabil,” dedi. Sesi sakin ama ciddiye. “Şu anda hayati tehlikesi yok.” Leon bu sözlerle birlikte derin bir nefes aldı. “Yine de,” diye ekledi doktor. “Kardiyolog, Travma Cerrahı ve Nörolog uzmanlarının da durumu değerlendirmesi gerekecek.”

Leon, başını hafifçe sallayarak duyduklarını sindirmeye çalıştı. “Teşekkür ederim,” diyebilirdi sadece, sesi titriyordu.

Kazanın şokunu atlatmaya çalışırken acil servisin kapısında bir polis memuru belirdi. Sert bakışları ve ciddi duruşuyla

Leon'a doğru yaklaşırken sesi kararlı ve kesindi. "Sizinle bir süre konuşmamız gerekecek," dedi memur ciddi bir ifadeyle.

Kazanın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda olduğunu biliyordu. Derin bir nefes aldı, zihninde durmak bilmeyen sesleri susturmaya çalışarak cebinden telefonunu çıkardı ve kardeşinin numarası tuşladı. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra kardeşinin sesi kulaklarında çınladı.

"Kardeşim, ne oldu? Sesin kötü geliyor," dedi telefondaki ses.

Leon'un boğazı düğümlendi. "Luke, ben büyük bir kaza yaptım. Şu anda kasabada acil servisteyim ve polisler sorguya alacak. Sana ihtiyacım var," dedi sesi titreyerek.

Luke kısa bir süre sessiz kaldı. Ardından, "Tamam, sakın ol. Hemen geliyorum. Nerede olduğunu söyle bana," dedi.

Leon, acil servisin adresini verdikten sonra telefonu kapattı. İçinde büyüyen suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak kardeşinin gelmesini beklemeye başladı. Bir yandan kızın durumunu düşünüyor, diğer yandan ise kendisini bekleyen yasal süreç hakkında endişeleniyordu.

Polis memuru, Leon'u sakın bir şekilde sorgulama odasına yönlendirdi... Aynı zaman dilimlerinde iki polis memuru da monitörizasyonla bakıma alınan Eleanor'u sorguluyordu.

Çok kısa bir süre sonra Luke hastaneye ulaştı. Polis odasına hızlı bir giriş yaptı ve meslektaşlarıyla kısa bir konuşmanın ardından durumu öğrendi.

Memurlardan biri, evrakları toparlarken başını kaldırdı ve ciddi bir ifadeyle, "Kız yolun ortasında yürüyormuş. Gelen aracı fark etmemiş. Kendi hatası olduğunu ve şikâyetçi olmadığını söyledi," dedi.

"Yani... Leon suçsuz mu?" diye sordu Luke.

"Öyle görünüyor," dedi memur, evrakları dosyasına yerleştirirken. "Olay yeri incelemesi ve kaza raporu tamamlandığında durum resmiyet kazanacak."

Rahatlayan Luke kardeşini görmek ve eve götürmek istedi. Ancak Leon kızın iyi olduğunu görmeden gidemezdi. Doktor-dan alınan özel izinle hasta odasına girdi.

Oda loştu. Monitörlerin ışığı, duvarlarda titrek gölgeler hâlinde dans ediyordu. Soğuk bir elektronik titreşim havayı dolduruyordu. Yatağın üzerindeki kız solgun bir şekilde yatı-yordu.

Leon gözlerini bir türlü ondan alamıyordu. Bembeyaz so-luk bir ten ve omuzlarından dökülen kızıl saçlar... Şimdi kapa-lı olan o yeşil gözleri zihninde canlandırabiliyordu. Çizimle-rinde defalarca tasvir ettiği kadına hayranlıkla bakarken, şimdi bu gerçeklik karşısında büyülenmişti. Kendine bir söz verdi: Onun iyileşmesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Eleanor, göz kapaklarının ağırlığına karşı koyarak yavaş-ça gözlerini araladı. Görüntüler bulanıktı. Etrafına şaşkınlıkla bakındı. “Burası neresi?” diye fısıldadı, sesi cılız ve titrek çık-mıştı.

Leon hemen yerinden fırladı. Eleanor’un sesi onu bir mık-natis gibi çekmişti.

“Bir hastanedesin,” dedi aceleyle. “Bir süredir buradasın... Ben...” Bir an duraksadı, boğazındaki düğümü yutkunarak bastırmaya çalıştı. “Arabamla... Bir kazaya karıştık,” diye ta-mamladı kısık bir tonla.

Eleanor kaşlarını hafifçe çattı. Birkaç saniye boyunca göz-lerini kısıp zihnindeki sis perdesini aralamaya çalıştı.

“Ah, evet... Yol,” dedi sonunda. “Yağmuru hatırlıyorum.” Sesi yumuşaktı, sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi. Yatağın-da hafifçe doğrulurken Leon’un gözlerinde bir ışık belirdi.

“Adım Leon Passion,” dedi sesi titreyerek. “Seni o yolda fark ettiğimde... çok geçti. Her şey bir anda oldu, ben...” Du-raksadı. “Çok özür dilerim,” diye ekledi kısık bir fısıltıyla.

Eleanor hafifçe gülümsedi. Yorgun ama sıcak bir tebessüm-dü bu.

“Ben Eleanor Roy,” dedi nazikçe. “Ve seni suçlamıyorum.”

Bir an Leon'un gözleri ışıldadı. Eleanor ona dikkatlice baktı; gözlerinin içini tarar gibi.

"Bana bakma şeklin..." diye mırıldandı Eleanor, sesi merak doluydu. "Bir yerden tanıdık geliyor."

Leon hafifçe irkildi, sonra gözlerinde bir parıltı belirdi. Sanki uzun zamandır içinde saklı kalan bir sırrı paylaşma fırsatını bulmuştu.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi derin bir içtenlikle. "Ama seni daha önce görmüştüm... Zihnimde."

Eleanor'un kaşları şaşkınlıkla kalktı. Leon çantasına uzandı ve dikkatlice kıvrılmış bir kâğıdı çıkardı. Titreyen elleriyle açtı ve Eleanor'a uzattı. Çizimde Eleanor vardı; aynı kızıl saçlar, aynı yeşil gözler, aynı hüzünlü bakış...

Eleanor gözlerini kırıştırdı. Çizime bakıyordu ama zihninde hiçbir şey netleşmiyordu. Kendi yüzüne bakan bu yabancı onu hiç görmemişse... Nasıl bu kadar detaylı çizebilmişti?

Eleanor, zihnindeki karmaşık düşüncelerin arasında kaybolmuşken kapı açıldı. Olivia elinde kahveyle içeri girdi. Gözlerinde beliren şaşkınlık ve sevinçle, "Eleanor..." dedi. Sesi heyecandan titriyordu. Bir an öylece kaldı, sonra elindeki kahveyi aceleyle masaya bırakarak yatağa doğru hızla ilerledi ve arkadaşına kocaman sarıldı. Eleanor, şaşkın ama içten bir tebessümle sarılmaya karşılık verdi.

Yaraları hızla iyileşiyor, solgun teni günden güne canlanıyordu. Fiziksel iyileşmesi beklenenden hızlıydı. Doktorlar bu gelişmeyi şaşkınlıkla takip ediyordu. Günler içinde taburcu olmuştu.

Leon her gün kapıda belirdiğinde, Eleanor yüzünde beliren o gülümsemeyi artık gizleyemiyordu. Kitapları sevdiğini bildiği için kimi gün bir kitap getirirdi; eski, köşeleri yıpranmış sayfalar... Leon'un yıllardır okuduğu ve sevdiği eserlerden. Kitabın arasına bazen küçük notlar iliştirirdi. kimi zaman sevdiği bir cümleyi kimi zaman da bir şairin dizelerini yazar, altına ufak çizimler eklerdi.